

Sygn. akt IV CSK 373/15

POSTANOWIENIE

Dnia 8 grudnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie z wniosku P. Spółki Akcyjnej w K.
przy uczestnictwie J. B., M. B., Z. S. i E. W. o ustanowienie służebności przesyłu,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 8 grudnia 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestników postępowania
od postanowienia Sądu Okręgowego w Siedlcach
z dnia 27 stycznia 2015 r., sygn. akt V Ca 684/14,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

W skardze kasacyjnej od postanowienia Sądu Okręgowego w Siedlcach z dnia 27 stycznia 2015 r., opartej na podstawie naruszenia prawa materialnego i procesowego, uczestnicy postępowania uzasadnili wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania jej oczywistą zasadnością wynikającą z faktu, że „Sąd II instancji dokonał oczywistego błędu wykładni art. 305² § 1 kodeksu cywilnego, poprzez przyjęcie, że kwota wynagrodzenia za ustalenie służebności przesyłu może zostać obniżona o wartość otrzymanego przed dniem wydania orzeczenia o ustanowieniu służebności - odszkodowania z tytułu utraty wartości nieruchomości (...)”. Za przyjęciem skargi do rozpoznania miało także przemawiać wystąpienie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego polegającego na „wskazaniu przez Sąd Najwyższy wytycznych polegających na wskazaniu niemożności zaliczenia w poczet elementów składających się lub mogących składać się na wysokość wynagrodzenia za ustanowienie służebności przesyłu, kwot wcześniej wypłaconych z innych tytułów prawnych. Ponadto w ocenie Wnioskodawcy Sąd Najwyższy nie wypowiadał się wcześniej wprost w przedmiocie dopuszczalności częściowego lub całościowego zaskarżania postanowień Sądów I instancji w przedmiocie ustanowienia służebności przesyłu za wynagrodzeniem.”

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może zostać osiągnięty jedynie przez powołanie i właściwe uzasadnienie wskazanych przesłanek, a rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego o przyjęciu skargi do rozpoznania następuje na podstawie oceny, czy powołane przez skarżącego okoliczności, przy uwzględnieniu wymaganego uzasadnienia, stanowią podstawy przyjęcia skargi.

Uzasadnienie wniosku opartego na przyczynie przewidzianej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga przedstawienia argumentacji prawnej zmierzającej do wykazania kwalifikowanego, ewidentnego naruszenia przepisów prawa, możliwego do stwierdzenia bez merytorycznej analizy zaskarżonego orzeczenia i podstaw skargi. Zakres badania sprawy w ramach przedsądu nie pozwala Sądowi

Najwyższemu na tym etapie postępowania na ocenę zasadności zarzutów kasacyjnych. Z tego względu uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania, które odwołuje się do przesłanki oczywistej zasadności skargi, nie może być sformułowane w sposób wymagający takiej oceny, ale powinno koncentrować się na argumentacji prawnej odrębnej od merytorycznej motywacji skargi. Z tymi założeniami pozostaje w sprzeczności uzasadnienie wniosku zawarte w skardze uczestników, sprowadzające się do powtórzenia jednego z zarzutów skargi z całkowitym pominięciem aspektu „oczywistości” zarzucanego naruszenia przepisu prawa.

Skuteczne powołanie się przez skarżących na przesłankę przyjęcia skargi do rozpoznania przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. wymagało wskazania określonego zagadnienia, które Sąd Najwyższy miałby rozstrzygnąć oraz przedstawienia juretrycznych argumentów przekonujących o tym, że stanowi ono istotny, abstrakcyjny, budzący poważne wątpliwości problem prawny. Wymagania te nie zostały spełnione. Zagadnienie takie w skardze uczestników nie zostało sformułowane. Ogólne powołanie się przez skarżących na konieczność „wskazania przez Sąd Najwyższy wytycznych”, czy też na brak jego wypowiedzi w pewnych kwestiach, bez wyraźnego i precyzyjnego postawienia problemu, który miał w sprawie wystąpić, nie spełnia wymagań prawidłowego uzasadnienia wniosku. Uczestnicy nie przytoczyli też żadnych argumentów prawnych na poparcie swojego poglądu o wystąpieniu w sprawie zagadnienia, o którym mowa art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

Z omówionych przyczyn Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.